स्नेह एव शाश्वतः।
सर्वम् स्नेहमयम्।

एकदा कस्मिन् ग्रामे यशोधरा इति नाम्ना एका स्त्री तस्याः पतिना सह वसति स्म। तस्याः पत्योः नाम गोपालः इति आसीत्। सः कृषिं कृत्वा स्वकुटुम्बं परिपालयति स्म। रामु इति नाम्ना पुत्रैः साकं तौ ससन्तोषं अवसताम्।

एकस्मिन् दिने अतिवृष्टिः सञ्जातम्। अतिवृष्ट्या जलोपप्लवेन च गोपालस्य केदारं नाशमभवत्। "भगवन्, अहं कथं मम कुटुम्बं परिपालयिष्यामि? मह्यं कृषिं कर्तुं भूमिः नास्ति।" सः दुःखेन अचिन्तयत्। दिनानि गतानि। दुःखितः श्रान्तः च गोपालः मृत्युं प्राप। गोपालस्य वियोगस्य पुरतः यशोधरा दुःखिता अभवत्। "भगवन्, मम कुटुम्बस्य एकैक साहाय्यः गतः। अहं रामुं कथं पालयिष्यामि" इति सा मनप्रयासेन चिन्तयति स्म। यद्यपि सा एवं अचिन्तयत् तथापि सा मनोधैर्यं ~~धै~~ संप्राप्य पुत्रं

परिपालयितुं अनिश्चयत। सा भर्तुः कर्म एव स्वीकृता। अपरेद्युः तः सा गोपालस्य केदारे कृषिं आरब्धवती। एवं सा रामवे पुस्तकानि तथा वस्त्राणि च दत्वा परिपालयति स्म। मातुः कठिनप्रयत्नं स्नेहं च दृष्ट्वा रामुः एवं निश्चितवान। "मम माता मे परिपालयितुम् अत्यधिकं प्रयत्नं करोति। अतः अहं पठित्वा उन्नतविजयं संप्राप्य मम मातरं परिपालयिष्यामि" इति।

वर्षाः गताः। रामोः पठनं समाप्तम्। सः वैद्यपदवीं प्राप्नोत। ततः सः भूमिं क्रीत्वा एकं उत्तमगृहं निर्मितवान्। सः एकं यानमपि क्रीतति स्म। एकस्मिन् दिने सः वैद्यवेषं धरित्वा तस्य जन्मगृहं गत्वा मातरं मिलितवान्। "माता, आगच्छतु" सः मातरं आह्वयत। पुत्रस्य आह्वानं श्रुत्वा यशोधरा आगच्छत। वैद्यवेषधारी रामुं दृष्ट्वा तस्याः नेत्रात् अश्रूणि अपतन्। आनन्दाश्रूणि एव तानि! "पुत्र! मह्यं मम नेत्रान् विश्वसितुं न शक्नोमि। त्वं वैद्यपदवीं अवाप्नोत" एवं कथित्वा सा पुत्राय स्नेहचुम्बनं अदात्। "माता तव

Item Code: 802 Participant Code: 091

प्रयत्नेन एव अहं इदं उन्नतपदवीं प्राप्तवान्। तव स्नेहः दृढनिश्चयं चैव मम विजयस्य कारणम्। अतः अहं त्वां प्रति अतीवकृतज्ञः एव। एवं कथित्वा सः मातरं आलिङ्गनमकरोत्। अनन्तरं सः मातरं यानसाहाय्येन तस्य नूतनगृहं आनयत्। सः सस्नेहं ससन्तोषं च मात्रा साकं अवसत्।

स्नेहं भवति लोकस्य अन्यतमं गुणम्।
स्नेहं विना जीवनं कथम् साध्यम्?

समाप्तम्